

Nr 220.

Av herr **Persson, Karl**, *angående viss ändring i lagen om rätt till fiske.*

Den vid 1950 års riksdag antagna lagen om rätt till fiske m. m. stadgar, att vid kusterna av Norrbottens län, vid kusterna av Kalmar län söder om Kråkelund, vid Blekinge läns östra kust (norr om Torhamnsudde) samt vid Skånes östra och södra kuster må innehavare av enskild fiskerätt även utan myndighets tillstånd sträcka fast redskap från det enskilda vattnet ut i allmänt vatten, dock ej på större avstånd än 200 m från den stranden följande kurvan av högst 3 m djup. Genom denna lag har en stor del av fiskena vid Blekinge läns södra kust fått betydligt mindre utsträckningsrätt än vad angränsande kuststräckor ha och även betydligt mindre än vad de hade innan lagens tillkomst. I längden kommer detta att medföra tillbakagång för i synnerhet det blekingska ålfisket. Det betyder även, att en hel del ål inte fångas av de svenska fiskarena utan driver vidare ut i Östersjön och därmed förloras för det svenska folkhushållet.

Av ålfiskena äro en stor del — för västra Blekinge det stora flertalet — skattelagda och representera ett stort värde för deras brukare. Den sålunda skattelagda fiskerätten har i tidigare fiskelag varit skyddad i sin utsträckning ut mot havet till den längd, som av ålder har skapats och hävdats. Skyddet har funnits i § 12 i gamla fiskelagen. Denna lag har tillförsäkrat de skattelagda fiskena rätt att, i den mån skattelagningen i sig själv så medgiver, oavsett den gamla gränsen mellan allmänt och enskilt fiskevatten, utsträcka fiskena mer eller mindre i allmänt fiskevatten.

Fiskarena och deras förtroendemän hade den uppfattningen, att den nya lagen inte kom att beröra de skattelagda fiskena. Så blev emellertid förhållandet på grund av den samtidigt genomförda lagen om gräns mot allmänt fiskevatten, vilken lag enligt samstämmiga uppgifter inte blivit tillräckligt föremål för granskning av fiskarbefolkningen vid remissförfarandet.

När det blivit uppenbart för fiskarena om den samstämmiga verkan av de båda omnämnda lagarna, väcktes efter anmodan av fiskarbefolkningen vid 1950 års riksdag en motion, att de enskilda fiskena skulle få utsträckas utanför 3-meterskurvan, vilken motion blev avslagen. Det framstår för fiskarbefolkningen som högst angeläget, att denna rätt åter måtte införas i likhet med vad som gäller för Skånes syd- och östkust samt Blekinge läns östkust och södra delen av smålandskusten.

Med stöd av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen beslutar sådan ändring i 1950 års lag om fiske, att vid Blekinge södra kust må innehavare av enskild fiskerätt även utan myndighets tillstånd sträcka fast redskap från det

enskilda vattnet vidare ut i allmänt vatten, dock ej på större avstånd än tvåhundra meter från den stranden följande kurvan för högst tre meters djup.

Stockholm den 25 januari 1952.

Karl Persson.
